

LBRIS

We know  
books

AUTUMN WOODS

# DAY BREAK

Traducere din engleză de  
Ruxandra Tudor

STORIA  
BOOKS

## PROLOG

ANONIM

Știi cât de frustrant este să ai încredere în cineva, să lași pe cineva să fie ultima ta speranță, să crezi că te-ai putea *împrieteni* cu acea persoană, doar pentru ca, în final, să se dovedească a nu fi de încredere?

Nu știu de ce mă surprinde. Toți, absolut *toți* m-au dezamăgit.

Când o să mor, n-o să fie nicio piatră funerară. Nicio înmormântare. Doar uitare.

Credeam că bunătatea este genetică. Că oamenii răi se nasc răi și că oamenilor buni le este scris din naștere să fie așa. Dar acum îmi dau seama cât de mult m-am înșelat, pentru că am văzut cum m-am degradat de la un copil cu ochi senini și plini de speranță la un adult golit de sentimente și plin de amărăciune, care nu-și dorește nimic altceva decât lucruri rele pentru ceilalți.

La masa din bucătărie, putrezită de la umezeală la fel ca restul motelului, mă holbez la telefon. La fotografia neclară cu două siluete aplecate deasupra unui om pe moarte, a unui om care merita să moară.

Toți merită să moară. Fata, lectorul, oamenii de afaceri. Fiecare dintre aceștia merită să moară.

Trec de la galeria foto la mesaje. Nu m-a mirat să aflu că Ophelia Winters avea un hărțuitor. Pare să-și facă dușmani cu atâta lejeritate că aproape îți vine s-o admiri.

Au trecut două zile și încă nu mi-a răspuns la mesajul pe care i l-am trimis. Mă uit lung pe fereastră, dar priveliștea este obturată de ploaia care cade asurzitor.

Din laptop se aude o notificare de la un site de mesaje criptate.

**Anon**

Am confirmarea că s-a întors la universitate.

Tăcerea ei este un răspuns. Dacă nu vrea să vină singură la mine, va trebui s-o forțez.

**Anon**

Am terminat aici. Orice sarcini suplimentare necesită plăți suplimentare.

Izbucnesc într-un un râs rece și văd cum respirația mi se transformă în aburi albi. Nu aș mai putea plăti un hacker nici dacă aș vrea. Am pierdut totul. Casă, bijuterii, bani. Familie, speranțe, visuri. Totul s-a dus.

Gata cu viața asta. Sunt gata s-o iau din loc.

Dar cum să pleci fără s-o vezi pe fata aia Winters implorând să-și salveze viața, implorând să fie iertată? Exclus.

# CAPITOLUL 1

## ALEX

[Ciornă]

---

**De la:** Alex Corbeau-Green

**Subiect:** Consumerism (substantiv) *colecționarea egoistă și frivolă de produse*

**Către:** Ophelia Winters

În fața clădirii în care se află biroul meu a apărut un panou publicitar interactiv. L-ai urî. Reclamele și interacțiunea forțată – cele două lucruri care îți plac cel mai puțin. Deja pot să-mi imaginez expresia de pe fața ta. La naiba, mi-e dor de tine!

---

— ÎI AJUȚI pe polițiști să-l găsească pe tatăl tău, Alex?

— Tu îți lustruiești scăfârlia aia ca s-o faci atât de lucioasă, Andre, sau e un luciu natural? Îl atac și eu pe reporterul care vine disperat în urma mea spre intrarea de la parterul clădirii de birouri Green Aviation pentru a zecea oară, cred, în două săptămâni.

Țigara sfârâie când o sting de marginea coșului de gunoi de afară. Blițul unui aparat foto care se declanșează undeva în spatele meu mă face să-mi încleștez dinții.

— Cum face față mama ta? Vreun comentariu despre starea ei de sănătate?

Îmi mușc limba ca să nu-i zic vreo două și îi las pe portarii de la Green să-l alunge pe jurnalistul băgăcios.

Ușile automate se închid în urma mea și, în ciuda grandorii țipătoare a holului de la intrare, mă simt instantaneu claustrofob.

Dacă la nivel global Green este ca o pandemie de lăcomie și corupție, atunci acest birou strălucitor este epicentrul în putrefacție, bijuteria strălucitoare a imperiului tatălui meu.

Acum, imperiul *meu*.

Dar sper că nu pentru mult timp.

Dau din cap în semn de răspuns la câteva saluturi de „Bună dimineată!” puțin cam prea entuziaste și bat darabana cu degetele în coapsă, implorând liftul să ajungă mai repede.

Sonya, agenta mea de presă, apare lângă mine, moment în care mirosul înțepător al parfumului ei mă zgârie pe gât.

— Ah, Alex! Chiar voiam să vorbesc cu tine.

Simt că-mi vine pur și simplu să-mi dau cu ceva în cap, dar nu am cu ce.

— Despre?

— Conferința de presă de mâine. M-am gândit că poate vrei să vorbești puțin despre familia ta la final.

Se pare că în această dimineată toate cele șase lifturi opresc la fiecare etaj.

— Este o conferință pe teme de afaceri.

— Știu, dar ar fi grozav pentru imaginea ta. Familist, un front comun chiar și în ciuda a ceea ce se întâmplă cu tatăl tău.

Apăs butonul liftului de încă trei ori, de parcă asta ar face vreo diferență.

Nenorocitul ăla de jurnalist m-a dat rău peste cap.

— Crezi că dacă îl folosesc pe Andre Jackson din *Insider Weekly* pe post de bilă de bowling ar fi un lucru bun sau rău pentru imaginea mea?

— Alex, este o ocazie excelentă să-i asiguri pe acționari că, indiferent de ce se întâmplă acasă, asta nu va afecta...

În sfârșit ajunge liftul – apăs butonul pentru penthouse și aștept până când i se mai vede doar o fâșie din față printre cele două uși argintii, apoi îi spun:

— O s-o rog pe Jacqueline să treacă în agendă un apel pe mai târziu.

Mă las cu putere cu spatele pe oglindă, epuizat înainte ca ziua să fi început măcar cu adevărat. Cutia asta claustrofobă din metal mă duce nefiresc de sus în această monstruoasă clădire din sticlă, dar starea mea de spirit rămâne undeva în parcare de la subsol.

Totuși îmi aranjez gulerul, netezesc crăpăturile din masca pe care o port, îmi calmez tremurul din mâini și mă gândesc la cele șapte femei pentru care fac toate astea.

Ușile se deschid după aparent o veșnicie, lăsându-mă direct în fața biroului lui Jacqueline. Din fericire, la ultimul etaj e liniște și pace, se aude doar inima mea care bate cu atâta putere de parcă mai are puțin și-mi sare din piept.

Lovesc ușor cu articulațiile degetelor în birou, un obicei enervant al tatei, pe care cumva mi l-am însușit.

— Dacă îți trimite Sonya un e-mail despre un apel de promovare...

— Deja a făcut-o. Vine la 15:30.

La naiba, oamenii ăștia lucrează repede!

— Sunt ocupat la 15:30.

Jacqueline coboară ochii spre calendarul meu, deschis pe ecranul laptopului ei.

— Cu?

— Trebuie să..., încep, masându-mi ceafa. Să strâng sca-mele dintre butoanele tastaturii?

— Frumoasă încercare, spune ea, întinzându-mi o cafea. Îți doresc ședință plăcută.

Minunat.

Jacqueline este o femeie scundă de aproape 40 de ani, îmbrăcată haotic și care, în ciuda faptului că o plac foarte mult, mi se pare *lamentabilă* când vine vorba despre lucrurile pe care le are de făcut.

Am intervievat douăsprezece persoane pentru acest post, unsprezece dintre ele fiind niște asistente absolut obsedate de organizare, cu un CV gros de aproximativ trei centimetri. M-am simțit de parcă m-ar fi intervievat ele *pe mine*. Cu pantofii lor stiletto, privirile de prădătoare și unghiile stacojii zăbovind puțin prea mult pe antebratele mele, îmi aminteau prea mult de femeile despre care aflu că tatăl meu le scotea la cine total nepotrivite.

Apoi a apărut Jacqueline, extrem de punctuală, dar acoperită cu abțibilduri pentru copii. Verificându-i trecutul, am aflat că are trei copii mici cu care locuiește într-un apartament din Queens. Arăta ca o căprioară în lumina farurilor – exact cum mă simțeam pe dinăuntru. Era la fel de pierdută ca mine, dar, când i-am pus ultima întrebare, și-a îndreptat spatele pe sub sacoul care îi venea total aiurea și a spus: *Nu sunt sigură, dar știu doar că o vom rezolva cumva.*

A investit atâta încredere în acele cuvinte încât eu și ale mele *daddy issues* pur și simplu nu am putut spune nu.

Și face un espresso dublu excelent.

În plus, așa cum a spus că va fi, o rezolvăm cumva. Prețul acțiunilor companiei Green își revine, furtuna media este încă violentă, dar nu mai suntem pe prima pagină a *tuturor* ziarelor.

La suprafață, totul se rezolvă. În interior? Mă chinui să respir.

Tata a dispărut. FBI-ul a venit aici ca să-l aresteze, dar a fost de negăsit și nici că l-a mai văzut cineva de atunci. O echipă de detectivi particulari plus cei mai buni agenți FBI nu reușesc să-i ia urma.

Mă scoate din minți, îmi distruge somnul, îmi taie pofta de mâncare.

Oh, și sunt CEO-ul unei companii de aproape un miliard de dolari. *Financial Times* m-a numit copilul-minune al Manhattanului, asta în condițiile în care cea mai importantă experiență a mea în afaceri a fost înființarea unui lanț de restaurante în *The Sims*, cu Charlotte și Mia.

Cred că restaurantul nostru cu mâncare „experimentală” nu avea nici măcar pereți sau acoperiș.

Aveam o idee vagă despre cum va arăta viața mea la 23 de ani. Credeam că urma să fiu un arhitect proaspăt ieșit de pe băncile facultății sau să conduc o companie mai mică, fondată chiar de mine. Poate că aveam să călătoresc prin lume fără nicio responsabilitate pe umeri.

Nu m-am gândit că o să devin CEO și o să primesc custodia legală a celor șase surori. Nu credeam că voi încerca să aranjez pe furiș controalele la spital ale mamei sau să-i plătesc ore suplimentare bonei în timp ce sunt blocat într-o sală de ședințe cu pereți de sticlă. Nu credeam că o să-mi petrec serile certându-mă cu ele despre cât de mult le enervează să fie urmărite de agenți de pază toată ziua.

Și, în ciuda *tuturor* acestor lucruri, o roșcată cu ochi căprui îmi ocupă cea mai mare parte a gândurilor. În luna care s-a scurs de când am văzut-o ultima dată nu m-am gândit la aproape nimic altceva.

În biroul tatei – biroul *meu* –, un soare la răsărit prinde contur peste orizontul New Yorkului, pătând peretele din fața biroului cu o nuanță macabră de roșu.

LIBRIA | We know books

Simt pe frunte răceala geamului ferestrei, fiecare respirație grea obturând imaginea celor care vin și pleacă în această dimineață în oraș. Lumina de pe râu are aceeași culoare ca părul Opheliei.

Am părăsit-o fără niciun cuvânt.

Ca să fie mai suportabil să mă uit în oglindă, mă conving singur că solicitarea avocaților mei de a nu o contacta pe Ophelia este singurul motiv pentru care ciornele de e-mail care se adună în laptopul meu nu sunt niciodată trimise, dar știu că nu este adevărat. O parte din mine consideră că nu o merit și o altă parte din mine este rănită. Uneia dintre părți îi place să-mi aducă aminte că i-am transformat viața într-o mizerie de atenție publică și de ură online, iar cealaltă îmi otrăvește nopțile cu o întrebare pe care nu aș îndrăzni să mi-o adresez în timpul zilei.

*A fost ceva din toate astea real?*

Cred că am acceptat până acum că motivația Opheliei de a apărea în viața mea a fost aceea de a aduna informații, dar încercarea de a-mi da seama când anume s-au schimbat sentimentele ei pentru mine este cea care mă ține treaz până când se crapă de ziuă. A fost real când s-a băgat sub canapeaua din biroul lui Carmichael? A fost real când am găsit-o înecată la lac? Sigur a fost real în mașină, a doua zi de Crăciun, când s-a uitat în ochii mei și mi-a rostit numele gâfâind și m-a făcut să simt că sunt mai mult decât suficient.

Chiar am *mare* nevoie ca momentul acela să fie real.

Și undeva, dincolo de toate acestea, se află o mică întrebare, una pe care nici măcar nu sunt sigur că am dreptul să o pun.

*Cum a putut?* Nu știu cum s-a scurs articolul ăla în presă. În adâncul sufletului îmi vine greu să cred că a fost ea și, cu toate acestea, ea l-a scris. În timp ce-l redacta, trebuie să fi știut ce avea să însemne pentru familia mea. Pe tata l-a făcut

să-și piardă mințile, să arunce la întâmplare arme și haine într-o geantă și să le amenințe pe Fleur și pe menajeră când au încercat să-l împiedice să fugă. Surorile mele au apărut pe prima pagină a fiecărui ziar, a fiecărui forum de bârfe.

Ce mizerie!

Dimineața, de fiecare dată când fac duș și mă bărbieresc, văd tot mai mult din tata cum se uită înapoi la mine din oglindă.

Mă transform în el, așa cum spunea mereu că o să fac. Pot încerca să mă prefac că sunt bucățică ruptă mama, blând, amabil și *bun*, dar iluzia dispare. Sunt 50 la sută tata și asta este o realitate de care nu voi putea scăpa niciodată. Fiecare gând pozitiv are pe urme o umbră care mă mușcă de călcâie indiferent cât de repede alerg.

Urăsc ce natural îmi vine acest rol. Modul în care îl aud ghidându-mă la ședințe, prin rapoarte financiare, în timpul negocierilor dificile.

M-a instruit să fiu CEO, dar mi-aș dori să mă fi învățat cum să fiu bărbat.

Există un fel de nebunie care vine odată cu banii: cu cât ai mai mulți, cu atât tânjești după mai mulți. Întotdeauna am fost bogați, dar când zerourile au început să se adune la suma care reprezenta averea netă a tatei, el a devenit un alt om. Este o dependență. O pierdere totală a interesului pentru lucrurile care contează cu adevărat.

Vacanțele nu au mai existat. Cinele în familie nu au mai existat. Cadourile de Crăciun nu au mai existat. Toate lucrurile pe care *ar fi trebuit* să le facă cu banii lui nu au mai existat. Totul a fost reinvestit în compania Green.

Și-a vândut sufletul pentru promisiunea unei averi și mai mari. Iar de dragul surorilor mele, nu îmi pot permite să cad în aceeași groapă.

O văd cu coada ochiului pe Jacqueline, care stă în pragul ușii biroului meu și o aud cum își drege glasul, pregătindu-se

LIBRIS We know books  
să citească de pe tabletă. O ascult într-o doară, pentru că schitez leneș o siluetă feminină pe notepad. Ca toate schițele mele din ultima vreme, și aceasta iese arătând ca Ophelia. Felul tandru în care i se arcuiesc șoldurile când merge, liniile discrete de pe abdomen când stă așezată, mușchii brațelor, toate îmi sunt întipărite pe creier ca un tatuaj pe care nu-l pot șterge.

Sunt incapabil să desenez o siluetă care să nu se curbeze, să nu se aplece, să nu se unduiască în același fel în care o face corpul ei. O iubesc. Doamne, o iubesc, dar poate că avea dreptate. Eu și ea suntem oamenii potriviți în universul greșit. E prea haotic, prea complicat, așa cum spunea ea mereu că va fi.

Când ajung acasă, când surorile mele sunt în pat și laptopul de serviciu este oprit, nu există nimic care să mi-o înlăture din minte. Devine fiecare gând pe care îl am și fiecare expirație tremurândă pe care o las să iasă. Este subiectul celor mai tulburătoare coșmaruri și al celor mai carnale vise.

Fără coapsele ei moi, cinismul mizerabil și nasul care îi curge, viața mea s-a estompat din nou, devenind gri. Ar dura mai puțin dacă nu aș fi aflat cât de dulci pot fi celelalte culori.

Sunt pe cât de rău spune Harwood că aș fi: obsedat de ea într-un mod nesănătos și imatur.

*Harwood.* De el am nevoie. Poate că terapeutul meu mă poate remonta. *La pământ* nu este o expresie suficient de puternică pentru a-mi descrie starea de spirit din ultimele zile. Abia aștept să vorbesc cu el, dar este cu familia în Nigeria pentru tot restul săptămânii.

După ce încetez să mai despici firul în patru, îi spun lui Jacqueline că poate să plece și îi sun pe Mike și pe Luis, alți doi directori care mă ajută să conduc compania. Presa mă poate lăuda cât vrea, dar jumătate dintre deciziile din

ultimele săptămâni pentru care mi-am asumat meritele s-au bazat pe sfaturile lor.

Odată ce termin prima fază a planului pe care îl am cu Green – stabilizarea navei –, voi trece la a doua: găsirea unui nou CEO. Nu sunt prost. Știu că un tânăr de 23 de ani fără pasiunea sau ambiția de a conduce o companie nu este cea mai potrivită opțiune. Iar cei doi sunt cele mai bune opțiuni pe care le am în acest moment. Doar că pur și simplu nu pot avea încredere deplină în ei. Trebuie să mă asigur că nu las compania pe mâinile unui om ca tatăl meu.

Până atunci, profit de salariul nu tocmai mic. Am angajat un bucătar pentru zilele lucrătoare, o echipă de securitate și o altă bonă și m-am asigurat că mama are parte de cea mai bună îngrijire. Am plătit o sumă ridicolă ca să cumpăr Land Roverul pe care l-am închiriat în timpul sărbătorilor ca să o vizitez pe Ophelia și apoi ca să-mi fie livrat aici – să-l las la firma de închirieri părea o crimă. Acum stă în parcare subterană ca un artefact neprețuit, un muzeu al timpului petrecut cu ea. Uneori stau în el doar ca să mai simt parfumul ei de scortişoară.

*Ce-i drept, artrebui să recunosc că nu suport bine despărțirea.*

S-A ÎNTUNECAT când bag mașina în garajul casei noastre din piatră roșiatică, flancată de un vehicul negru al celor de la securitate. Mă strecur prin spațiul dintre Muzeul Oficial Land Rover Ophelia Winters (marcă în curs de înregistrare) și Audiul alb pe care îl-am cumpărat lui Fleur la aniversarea de 17 ani de săptămâna trecută.

Cobor din mașină, verificând încă o dată dacă nu cumva este cineva pe urmele mele. Nu știu unde este tata și nu sunt sigur dacă simte o mândrie imensă că i-am protejat prețioasa companie de un colaps total sau o furie ucigașă că i-am luat slujba după ce iubita mea i-a arătat cel mai mare

deget mijlociu metaforic din istorie. Cumva mă îndoiesc că ar putea fi prima variantă.

Iau liftul și urc în casă, apoi descui ușa spre holul principal. Sora mea cea mică, Josie, se năpustește spre mine într-un costum de Batman, cu pelerina fluturându-i pe spate.

— A venit Alex! zbiară pe un ton de care e în stare doar o zgâtie de 7 ani, cu mult zahăr la activ.

După ce se izbește de mine, mă cuprinde cu brațele de talie. Îmi dă drumul, scoțând un *ah* dramatic și mormăind ceva despre ce dor i-a fost de mine, despre cum cele douăsprezece ore trecute de când am vorbit ultima dată au reprezentat cea mai lungă perioadă din istorie *dintotdeauna*. Aș minți dacă aș spune că nu am simțit cum mă topesc puțin.

— Îți iei liber în noaptea asta de la lupta împotriva ilegalităților?

Josie își flutură pelerina.

— Da. Sunt în vacanță. Ai avut o zi drăguță?

— *Drăguță* chiar este un cuvânt potrivit.

Îi pun cu blândețe o mână pe spate și o conduc în bucătărie, unde celelalte surori ale mele, Mia, Evie, Éléanor și Charlotte, se ceartă despre cât de mult să întindă aluatul pentru fursecuri. Absența celei mai mari dintre ele nu este surprinzătoare; Fleur nu a gestionat bine nimic din toate astea și nici nu ar fi trebui s-o facă.

Urăsc toate lucrurile prin care au trecut. Urăsc că publicarea articolului a fost ca o grenadă în viața lor și că bucățile nu se vor mai lipi niciodată cum au fost înainte.

Trag bolul cu aluat de fursecuri de pe blatul de marmură. Au reușit să folosească fiecare oală, tigaie și ustensilă din bucătărie, ceea ce este impresionant.

— O, ce drăguț din partea voastră că-mi faceți fursecuri!

— Sunt pentru ora mea de mâine! protestează Charlotte, încercând să-l ia înapoi.

Fur puțin aluat. *Frate*, e bun. Are gust de vanilie. Are gust de copilărie, când tata încă o iubea pe mama și când mama încă se iubea pe sine.

— Cum a fost la școală? întreb, punând bolul la loc și deschizând frigiderul pentru o bere fără alcool.

Cinci răspunsuri diferite dau năvală în timp ce bucătarul scoate capul pe ușa bucătăriei din spate.

— Bună seara, domnule. Plăcintă cu pui este în regulă?

Deschid capacul sticlei.

— Mai mult decât în regulă. Mulțumesc.

Să ai pe cineva care să-ți gătească este mană cerească. Fără acești angajați am forma o șleahță alimentată de macaroane cu brânză la pachet.

Arunc un ochi la eticheta de pe sticlă și simt o senzație de gol undeva în piept.

Cine va găti pentru Ophelia când va fi nevoită să se întoarcă la casa părinților ei, în vacanța de Paște? Femeia nu taie nici măcar o ceapă.

Uitându-mă lung la șase rafturi doldora de produse proaspete și de mâncăruri gătite în casă, cu certurile suro-rilor mele ca o coloană sonoră familiară în fundal, realizez din nou cât de privilegiați suntem. Împing ușa frigiderului, închizându-l, și-mi dau seama că valul de aer rece care vine nu se compară nici pe departe cu frigul care m-a lovit când am pășit în casa Opheliei de Crăciun.

Nu pot să-mi șterg din minte ziua aceea: liniștea din casa ei, pustietatea, oceanul de resentimente pe care l-a traversat doar ca să mă lase să intru în viața ei și, *oh, Doamne, am dat-o în bară atât de rău*.

Cred că din cauza mea ne-am distrus iremediabil.

Mă așez pe insula din bucătărie, privindu-le pe cele cinci surori cum taie aluatul în cercuri de dimensiuni haotice. Am trăit într-o casă de femei suficient timp cât să știu că, atunci când fac liniște, înseamnă că am întrerupt ceva.

— Buuun, spun eu târăgănat, luând o gură de bere. Cine are partener pentru balul de absolvire?

Tăcere.

— Fleur are un nou iubit, izbucnește Mia, în cele din urmă.

Celelalte fete se uită la ea chiorâș.

*Stai calm, Alex. Comportă-te rațional.*

Strâng telefonul în palmă cât verific paranoic imaginile video captate de sistemul de securitate din casă.

— Cine este?

— Un model.

Închid telefonul și încerc să-mi controlez tendința protectoare.

Tipii model sunt cei mai răi, mai ales cei din cercul lui Fleur. E ceva ironic la bărbații care își fac unghiile și-n același timp reușesc să fie cei mai mari misogini de pe planetă. Probabil o folosește în schema lui de a-și face reclamă.

— E aici? Sus?

Tac toate la unison și devine evident că au jurat să păstreze secretul. Chiar și Mia stă cu privirea fixată la picioare, iar vârfurile urechilor i se înroșesc. Dispoziția mi se înrăutățește. Mă întorc în hol și o iau în sus, pe scara din stânga, tropăind cât de tare pot, ca să aibă timp să se oprească din... orice ar face.

— Fleur?

— Ce?

— Pot să intru?

— Nu.

Îmi lipesc fruntea de ușă.

— Cobori la cină?

— Nu.

— Cum îl cheamă pe prietenul tău?

— Freddie, se aude o voce bărbătească.

Sună a labagiu, cum ar spune Ophelia.

— Hei, frate.

— Câți ani ai? întreb și o aud pe Fleur mormăind o înjurătură.

— 18.

Aud în ureche vocea lui Harwood care îmi amintește pentru a patru milioana oară că surorile mele sunt pe *propriile* picioare, că au *propriile* vieți și că li se permite să facă *propriile* greșeli. Strâng din dinți și încerc să-l fac pe nenorocit să se simtă binevenit.

— M-aș bucur să coborâți amândoi la cină, omule.

*Și ia-ți mâinile libidinoase de pe sora mea.*

— Las-o în pace, Alex, se aude o voce blândă.

Mama iese din dormitorul ei de la capătul holului, într-o ținută de casă crem din cașmir. Parul ei negru este desfăcut și îi cade peste umerii - lucios, dar mai subțire decât înainte. Totuși arată bine, chiar dacă e la limita extrem de fină dintre euforie maniacală și declin iminent.

Evenimentele din ultima lună nu au fost blânde cu ea. Dacă aveam impresia că nu poate fi mai slabă decât era, ei bine, a reușit. La fiecare control la spital mi se spune că are inima slăbită, că i se atrofiază la fel ca viața din ochi. Paranoia pare să i se exacerbeze, fiind chinuită de anxietatea că toată lumea completează împotriva ei. Diagnosticul de tulburare bipolară a rămas netratat atât de multă vreme din cauza tatei încât este greu să gestionezi toate efectele asupra sănătății ei care s-au acumulat în timp. Zilele ca aceasta, cele liniștite, în care este ușor să recunoști femeia dincolo de epuizare, devin din ce în ce mai rare.